

Беседа Владике Артемија на монашењу уочи празника Цвети, 2019. године, у манастиру Пресвете Богородице Тројеручице у Мушветама

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Како је велика милост Божија, браћо и сестре. Бог даје дарове, Он даје штедро, обилато, неизмерно. Ево и данас смо сведоци тога.

Стекло се много разлога за нашу радост вечерас: празнујемо празник васкрсења светог четверодневног Лазара из мртвих, празнујемо навечерје свечаног уласка Христовога у Јерусалим - Цвети. И сврх тога Господ нам дарује радост да смо вечерас извршили чин монашења једнога сабрата ове свете обитељи. Свака од тих радости сама по себи је нешто што превазилази наше разумевање, нашу моћ поимања. Све је то вечно, све је то само достојно Бога који чини чудеса овде на земљи.

Чули сте вечерас нашега брата и оца Лазара које је завете дао Богу. Ти завети нису нимало лаки. То сте схватили, али и он је свестан тога. И зато је на свако питање одговарао: *"Да с Божијом помоћи"*, а не као што ми у животу обично чинимо - *"добро"*, *"ја хоћу"*, *"ја могу"* и тако даље. Не, него само са Божијом помоћи. Јер заиста, човек сам са својим снагама људским није у стању да све ово испуни што је отац Лазар вечерас обећао пред Богом. Али са Божијом помоћи могуће је све као што каже свети апостол Павле: *"Све могу у Христу Исусу који ми моћи даје."*

Брат и отац наш Лазар - он се тако звао и до сада. Али ето стекли се такви услови да је природно да настави да се тако

зове, јер он потиче из места Лазаревац, данас је празник светог четвородневног Лазара, а и он се до сада звао Лазар и природно је да онда то име носи и даље као монах.

У нашем народу је обичај када се дете роди на неки велики празник или празник некога светитеља, онда му дају име тога светитеља и кажу он је своје име донео са собом приликом рађања. Тако и отац наш Лазар донео је своје монашко име на овај дан и у овоме данашњем моменту.

Нека Господ прими његове свете молитве којима ће се он молити, не само за себе и своју братију овога манастира него за све нас и за цео наш многострадални и грешни род српски. Али и он је човек и њему су потребне наше молитве да му помогнемо у ношењу свога крста Христовога који је примио на себе по речи Господњој: *"Ко хоће замном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој и иде замном."* Он се одрекао себе, одрекао се својих сродника, својих пријатеља, своје каријере - свега тога, да би пошао за Христом. А за Христом се не може ићи без крста, не крста Христовога, него крста свога. Нека узме крст свој, јер Христов крст је претежак за наша људска леђа. А и наш лични крст који носимо, није нимало лак.

Но, рекосмо све је могуће уз помоћ Божију. Нека би Господ који је кренуо и који сутра креће на пут Својих страдања: распећа Свога на Голготи, на Крсту, погребења и васкрсења у дан Недеље, нека би Господ и нас водио тим путем и оца Лазара да управу на те стазе да бисмо могли достојно дочекати славно Васкрсење Христово. И да бисмо припремајући се у току овога поста, постом, молитвом, светом тајном Исповести и Причешћа и смирењем и трпљењем и опраштањем једни другима све што

имамо на некога, да би нас Господ удостојио да са пуном духовном радошћу дочекамо и прославимо Његово славно Васкрсење. А и да дочекамо да нас Он удостоји када пођемо из овога света у онај други живот, да нас Господ препозна као Своје, да нас прими и уведе у Своје Царство небеско и дарује нам живот вечни, да бисмо и ми тамо са свима Светима славили Њега чудесног Господа Исуса Христа са Оцем и Духом Светим коме нека је слава и част у век века. Амин.

Нека је срећно и Богом благословено ово вечерашње вече.